

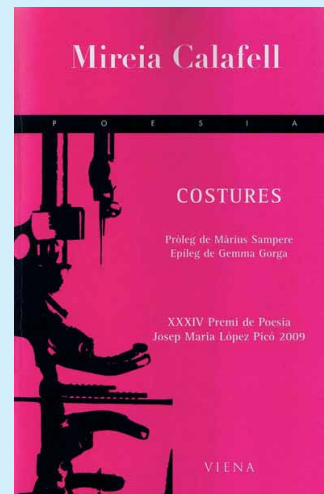
Costures

Ricard Mirabete

Anem sargint allò fragmentat que ens configura; ja sigui en el cos, en el vestit, en el text. I Mireia Calafell en aquest poemari ens porta a comprovar per on podem cosir els versos i les senyals del cos tot aconseguint la possible interpretació i, alhora, la necessària formació d'un cos que ens expliqui a nosaltres mateixos. A *Costures* la veu poètica pren del cos la matèria lírica d'on pouar la seva font inesgotable de sentit. És una obra que va merèixer el Premi de Poesia Josep Maria López Picó de Vallirana de l'any passat i que compta amb un clarividenc pròleg de Màrius Sampere i un també excel·lent epíleg de Gemma Gorga. Ens trobem davant d'una obra que apunta molt bé cap a on van les noves possibilitats estètiques del discurs poètic. L'autora distribueix els quaranta-cinc poemes en quatre seccions unitàries i equilibrades. En certa manera, les dues primeres parts remetent a referències a elements de la vida quotidiana contemporània (locutoris, correus electrònics, revisions mèdiques) i a records de la infantesa i joventut.

L'obra avança amb una progressió temàtica que va fent determinant, poema a poema, un dels motius temàtics cabdals del poemari: el procés d'acostament a l'altre/a en una relació amorosa i com flueixen els cossos en aquesta possible fusió. Al llarg dels poemes, l'autora ens ofereix poemes que assagen l'abrandament més amorós cap a l'altre i també ens exemplifica en alguns dels millors la no-aposta per a l'amor. N'esmentarem dos que expliquen bellament com per por, en ocasions, no es vol ser allò que som i no es fa el pas cap a l'amor. Al poema *Interpreta'm* la poeta escriu: *No marxis, no te'n vagis encara. / Equivoca't abans, / fes hermenèutica de mi. Interpreta'm / -et suplicava. / Llavors jo ja ho sabia: / més mal que el que s'acaba / fa allò que no comença.* I ja cap al final del llibre, Calafell reprèn aquest motiu temàtic escrivint la constatació de l'indici d'una pèrdua amorosa. El poema *Pistes* ens acara al moll del sentit que ha volgut construir amb aquest poemari: *I tu que no tens esma per volar. / De tan a prop del terra, ja no caurem. / I estimar és caure.*

Calafell construeix un discurs líric que se serveix d'un vers directe, gairebé palpable, en què la veu poètica s'expressa a si mateixa en la forma del tu o del jo, i que en els poemes són persones desdoblades i complementàries. Ens relata l'experiència diària, la vivència d'un amor que no acaba d'obrir-se del tot a l'esdevenir continuat, que es forma i es deforma per mitjà de pedaços o costures. És una poètica del cos que pren de les ferides i les costures en la pell l'explicació del seu viure perpetu en el desig de ser i viure en l'alteritat.

Mireia Calafell

Mireia Calafell (Barcelona, 1980) és llicenciada en Humanitats per la Universitat Pompeu Fabra. Treballa amb l'associació cultural Movimiento Artes i forma part del grup de recerca Cos i Textualitat de la UAB. El 2006 va debutar al món de la poesia amb *Poètiques del cos* (Ed. Galerada, 2006), poemari que va rebre el Premi Amadeu Oller d'aquell any. La seva poesia ha estat traduïda al castellà, l'anglès i l'àrab. A *Costures* hi trobem el lligam entre el cos i l'ànima, les ferides, el rastre i les petjades de la vida ben endins del cos i alhora inscrites a la nostra pell. La seva recerca poètica transita en la possibilitat de cosir versos al paper que puguin sargir les civelles de l'ànima.

Títol_Costures

Autora_Mireia Calafell

Editorial_Viena

Barcelona, 2010

Preu_10.80 euros

Pàgines_78